

Henkistä tukea ja koiratoimintaa: matkani Vapepan vapaaehtoistoimintaan

Tulin Vapepaan mukaan ensin henkisen tuen toiminnan kautta ja myöhemmin innostuin myös koiratoiminnasta. Työskentelin kriisikeskuksessa Savonlinnassa, kun kohtasin Tarja Tuovisen Puumalasta. Hänen kauttaan tutustuin vapaaehtoisten henkisen tuen hälytysryhmätoimintaan, jota ei tuolloin paikkakunnalla ollut. Tarjan tukemana käynnistimme uudelleen henkisen tuen hälytysryhmän toimintaa ja onnistuimme keräämään motivoituneen joukon henkisen tuen hälytysryhmäksi. Onneksi työni kriisikeskuksessa mahdollisti osallistumiseni vapaaehtoistoimintaan, ja suoritin henkisen tuen koulutukset, jopa kouluttajakoulutuksen.

Samanaikaisesti osallistuin vapaa-ajallani henkisen tuen hälytystehtäville ja olin mukana tukemassa uuden henkisen tuen hälytysryhmän perustamista Lappeenrantaan. Päivisin työskentelin kriisikeskuksessa, iltaisin ja viikonloppuisin omistin aikani henkisen tuen vapaaehtoistoiminnalle.

Oman koiraharrastukseni alkuperäinen suunnitelma muuttui, kun tutustuin Tarjan miniän kasvattamiin koiriin. Ihastuttuani niihin hankin itselleni Amerikan karvattoman terrierin. Alun perin olin ajatellut erilaista toimintaa koiran kanssa, mutta kohtasin pelastuskoiratoiminnan etsintätehtävän yhteydessä Savonlinnassa. Koposen Martin ohjaama näytös herätti kiinnostukseni, ja niin päätin osallistua omien koirieni kanssa harjoituksiin.

Harrastukseni lähti vauhtiin ja ensimmäisen koirani, Kaapon, virtatarkistus suoritettiin onnistuneesti kolmen vuoden iässä. Myöhemmin mukaan liittyi toinen koirani, Hukka, joka myös läpäisi virtatarkistuksen kolmannella ikävuodellaan. Henkinen tuki on säilynyt vahvana kaiken tämän ajan, ja se on osoittautunut merkitykselliseksi niin Vapepan toiminnassa kuin oman jaksamiseni kannalta.

Hälytysryhmäläisestä ryhmänjohtajaksi

Toiminta vapaaehtoisena henkisen tuen hälytysryhmäläisenä muuttui ajan myötä, kun nousin henkisen tuen hälytysryhmän ryhmänjohtajaksi. Vaikka suoritin ensihuollon kouluttajan koulutuksen, en koskaan itse pitänyt koulutuksia. Pelastuskoiratoiminnassa olen toiminut usein pelastuskoiran ohjaajana ja suorittanut myös pelastuskoiratoiminnan ryhmänjohtajakoulutuksen.

Lisäksi olen aktiivisesti osallistunut Vapaaehtoisen Pelastuspalvelun maakuntatoimikuntaan Savonlinnan alueella, edustaen silloin Suomen Mielenterveysseuraa. Olen myös ollut mukana Vapaaehtoisen Pelastuspalvelun paikallistoimikunnassa Savonlinnassa.

Mieleenpainuvimmat kokemukset

Mieleenpainuvimpana kokemuksena henkisen tuen hälytysryhmätoiminnasta muistan tilanteen, jossa osallistuimme tehtävälle, jossa etsittiin kadonnutta juuri täysi-ikäiseksi tullutta poikaa. Hänen pelättiin tehneen itsemurhan. Saavuttuamme paikalle, pojan vanhemmat sekä sisarukset olivat läsnä. Saadessamme tiedon pojan löytymisestä menehtyneenä, tunne oli sanoin kuvaamattoman raskas. Itselläni oli saman ikäinen poika, joten tunsin suurta sympatiaa perhettä kohtaan. Perheen äidin viedessä minut katsomaan pojan huonetta itkimme vuolaasti. Lohdutin kuitenkin perheen äitiä kertomalla, että yhdessä tästä selvitään. Istuin perheen äidin kanssa huoneessa ihan vierekkäin pitkään. Työparini olivat perheen isän kanssa toisessa huoneessa. Vaikuttava hetki jäi vahvasti mieleeni. Kävimme työparini kanssa myös oman purun tilanteen jälkeen. Sattumalta seuraavana arkipäivänä jatkoin perheen auttamista oman päivätyöni puitteissa.

Pelastuskoiratoiminnan puolelta muistan testitilanteen pelastuskoirani Kaapon kanssa, kun etsimme pimeällä tunturialueelta Kuusamossa kolmea maalihenkilöä. Koirallani Kaapolla oli punainen valo selässään, jotta voisin seurata sen liikkeitä pimeällä etsintäalueella.

Koe alkoi lupaavasti, mutta pian valo lähti liikkumaan siksakkia ylös rinnettä. Testaaja ei ollut varma, mitä oli tapahtunut, ja minulta kysyttiin tilanteesta. Vastasin, että Kaapo oli varmasti löytänyt jäniksen. Jännitys valtasi mieleni, sillä en tiennyt, mitä odottaa seuraavaksi. Yllättäen Kaapo palasi luokseni iloisena ja onnellisena. Testaaja ehdotti, että voisimme jatkaa koetta. Kuitenkin Kaapo oli jo juossut niin paljon, ettei enää jaksanut loppuun asti.

Jonkin ajan kuluttua teimme virtatarkistustestiä ja Kaapo näki taas jäniksen lähtien innokkaasti jahtaamaan sitä metsään. Huolestuneena viheltelin ja mietin, mitä nyt tapahtuisi. Testaaja rauhoitteli, että Kaapo palaisi pian.

Kun Kaapo lopulta palasi, se oli jälleen täynnä energiaa. Testaaja totesi, että voimme jatkaa testiä, jos Kaapo vain jaksaisi. Tällä kertaa Kaapo kesti ja suoritti testin loppuun. Tämä unohtumaton hetki kuvasti paitsi koirani sitkeyttä ja intoa myös pelastuskoiratoiminnan monia odottamattomia mutta palkitsevia hetkiä.

Yhteisöllisyys sitouttaa toimintaan

Vapaaehtoistoiminnassa Vapepan parissa koen yhteisöllisyyden olevan erityisen merkittävää. Jäsenien kotipaikalla tai jäsenjärjestöllä ei ole väliä – kaikki tekevät yhdessä työtä auttaakseen apua tarvitsevia. Yhteisössä vallitsee vilpittömyys ja pyyteetön halu auttaa. Vapepan tarjoamat koulutukset ovat myös tehneet vahvan vaikutuksen, sillä ne ovat laadukkaita ja motivoivia. Osallistun aina innokkaana koulutuksiin, joista saan uutta oppia ja energiaa toimintaani.

Viranomaisyhteistyö, erityisesti koirapoliisin kanssa, on myös osoittautunut erityisen merkitykselliseksi. Yhdessä harjoittelu ja toimiminen samanhenkisten ihmisten kanssa mahdollistavat monipuolisen osallistumisen erilaisiin tehtäviin. Yhteisöllisyys ja avoin vuorovaikutus ovatkin olleet avaintekijöitä, jotka pitävät minut mukana Vapepan toiminnassa.